

Sygn. akt III Ca 480/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Gabriela Sobczyk (spr.)

Sędzia SO Anna Hajda

Sędzia SR (del.) Łukasz Malinowski

Protokolant Aleksandra Walczak

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: N. G. i N. G.

przeciwko A. R.

o alimenty

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 11 stycznia 2016 r., sygn. akt IV RC 566/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) zasądza od pozwanego A. R. na rzecz powodów N. G. i N. G. alimenty w kwotach po 300 zł (trzysta złotych) miesięcznie na rzecz każdego z nich, płatne w terminie do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk matki M. G. począwszy od 21 lipca 2015 roku;

b) oddala powództwo w pozostałej części;

c) zasądza od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwoty po 480 zł

(czteryście osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

d) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów sądowych, od uiszczenia których powodowie byli zwolnieni;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwoty po 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

w postępowaniu odwoławczym;

4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego

w R. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, od uiszczenia których powodowie byli zwolnieni.

SSR(del.) Łukasz Malinowski SSO Gabriela Sobczyk SSO Anna Hajda

UZASADNIENIE

Małoletni powodowie N. i N. rodzeństwo G. działający przez matkę M. G. w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu domagali się od pozwanego A. R. alimentów w kwocie po 700 zł miesięcznie na rzecz każdego z małoletnich. W uzasadnieniu żądania matka małoletnich podała, że ojciec małoletnich powodów – P. G. zmarł w dniu 16 października 2014 r., starania o rentę po zmarłym zostały rozpoznane negatywnie, ponieważ był osobą bezrobotną. Matka małoletnich nie otrzymuje obecnie świadczeń z funduszu świadczeń alimentacyjnych, nie ma też dodatku mieszkaniowego, nie pracuje.

Pozwany A. R. wniósł o oddalenie powództwa w całości, zarzucając, że nie istnieje konieczność obciążania go obowiązkiem alimentacyjnym jako dziadka małoletnich, ponieważ M. G. może podjąć pracę, a nadto pozwany wskazał, że nie jest w stanie ponosić jakichkolwiek kosztów utrzymania wnuków.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 stycznia 2016r. Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że małoletni powodowie N. ur. (...) w R. i N. ur. (...) w R. rodzeństwo G. są dziećmi pochodzącymi z małżeństwa M. G. z P. G.. Rodzice małoletnich pozostawali w związku małżeńskim od 14 czerwca 2008r. Ojciec małoletnich zmarł 16 października 2014r. M. G. ma 30 lat, jest zarejestrowana jako bezrobotna bez prawa do zasiłku w Powiatowym Urzędzie Pracy w R. od 10 lipca 2013r., nie ma żadnego zawodu, samotnie wychowuje dwoje dzieci – małoletnich powodów, jej starsza córka D. G. przebywa od 2013r. w rodzinie zastępczej u babki macierzystej A. S. i jej męża K. S.. M. G. utrzymuje się z zasiłków z Ośrodka Pomocy (...) w R., w łącznej wysokości 523 zł miesięcznie, pomagają jej też dziadkowie ze strony matki, kupując wyżywienie i odzież dla dzieci. M. G. mieszka sama z dziećmi w mieszkaniu własnościowym o pow. 63,5 m², w którym czynsz wynosi 800 zł miesięcznie, opłata za prąd i gaz - 400 zł co dwa miesiące. Wartość mieszkania jest określona na kwotę 156 000 zł, matka małoletnich stara się je sprzedać. Obecnie M. G. opłaca jedynie prąd i gaz.

Matka M. G. pozostaje na utrzymaniu męża - ojczyma matki małoletnich, wspólnie wychowują D. G., pełniąc funkcję rodziny zastępczej. Rodzice P. G. nie są w stanie pomagać matce małoletnich ze względu na sytuację majątkową i finansową.

Odnosnie małoletnich powodów, Sąd Rejonowy ustalił, że N. od września 2015r. uczęszcza do I klasy szkoły podstawowej, często choruje na anginę, zazwyczaj co miesiąc. Poza tym dzieci są ogólnie zdrowe. Matka małoletnich nie jest w stanie ocenić miesięcznych kosztów utrzymania dzieci. M. G. deklaruje, że mogłaby podjąć pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy, ze względu na pieczę nad dziećmi.

Powiatowe Urzędy Pracy w R. i w W. nie posiadają ofert pracy dla kobiety bez kwalifikacji zawodowych w niepełnym wymiarze czasu pracy, z kolei Powiatowy Urząd Pracy w J. dysponuje ofertami pracy w charakterze kelnera na podstawie umowy o pracę na 3/4 etatu, pracownika inwentaryzacji na podstawie umowy zlecenia i sprzedawcy na podstawie umowy o pracę na 1/2 etatu. Powiatowy Urząd Pracy w Ż. ma ofertę pracy na stanowisku pakowacza na podstawie umowy o pracę na 3/4 etatu.

Odnosnie sytuacji pozwanego Sąd Rejonowy ustalił, że A. R. ma 51 lat, jest ojcem M. G.. Mieszka w Niemczech od kwietnia 1996r. Pracuje sezonowo jako monter rusztowań na podstawie stałej umowy, w okresie zimowym nie świadczy pracy - w grudniu dostaje wypowiedzenie umowy o pracę, zgłasza się do urzędu pracy, przez 3- 4 miesiące otrzymuje zasiłek, a następnie wraca do tej samej firmy do pracy. Pozwany otrzymuje wynagrodzenie w kwocie

2000-2300 euro miesięcznie netto. Zasiłek dla bezrobotnych w okresie zimowym wynosi 1290 euro miesięcznie. Poza wynagrodzeniem za pracę i zasiłkiem nie ma innych źródeł dochodu. Pozwany mieszka z żoną, która obecnie nie uzyskuje żadnych dochodów. Opłaty związane z utrzymaniem mieszkania pozwanego kształtują się następująco: czynsz - 670 euro miesięcznie, opłata za energię elektryczną - 64 euro miesięcznie, abonament RTV - 26,25 euro miesięcznie, telewizja (...) + 20 euro miesięcznie, telefon i Internet - 79,80 euro miesięcznie. Na wyżywienie pozwany przeznacza 500 - 600 euro miesięcznie, na odzież 50 euro miesięcznie, koszty leczenia wynoszą 100 euro miesięcznie. Sąd Rejonowy ustalił, że w 2014r. pozwany uległ wypadkowi w pracy, w wyniku którego miał zerwane więzadła w kolanie, obecnie używa maści i bandaży. Do czasu wypadku pozwany świadczył dodatkową pracę jako pracownik ochrony.

A. R. pobrał kredyt na zakup samochodu, który spłaca w ratach po 180 euro miesięcznie (kupił samochód we wrześniu 2012r.) W Niemczech mieszka także syn pozwanego, dla którego pozwany wziął kredyt na kaucję za mieszkanie, który spłaca w ratach po 110,88 euro miesięcznie. Koszty używania samochodu wynoszą 86 euro miesięcznie. Pozwany posiada samochód marki V. (...) z 2007r., a jego żona – samochód marki A. (...) (18-to letni). Za te samochody, ubezpieczenie wynosi 266,67 euro i 263,13 euro raz na pół roku. Pozwany opłaca także ubezpieczenie wypadkowe w kwocie 11,63 euro miesięcznie, składkę emerytalną w kwocie 66,30 euro miesięcznie, ubezpieczenie prawne (w razie potrzeby na pomoc prawną) w kwocie 324,91 euro rocznie. Dodatkowo opłaca ubezpieczenie w kwocie 103,42 euro rocznie, podatek od samochodów w kwotach 117 euro i 370 euro rocznie.

W lipcu 2015r. pozwany założył debet na koncie w kwocie 1000 euro w związku z brakiem wynagrodzenia żony. A. R. nie ma żadnych oszczędności.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany nie utrzymuje kontaktów z córką od 2 lat, nie akceptował jej związku z ojcem małoletnich. Utrzymywał kontakty z wnuczką D., jednak obecnie nie może dojść do porozumienia ani z matką dziecka ani z jej rodziną zastępczą. Od czasu do czasu przelewał pieniądze na rzecz wnuków, w 2014r. na święta przesłał 250 euro dla wnuków i w części sfinansował wakacje D.. W tym roku na prośbę ojczyma córki pozwany przekazał pieniądze na leczenie jej zębów.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał na treść art. 133§1 kro, podkreślając że zasadą jest obowiązek alimentacyjny rodziców względem dzieci, które nie są w stanie utrzymać się samodzielnie.

Sąd Rejonowy podniósł, że ojciec małoletnich powodów nie żyje, w związku z czym, zgodnie z przepisami kro, obowiązek ponoszenia w całości ciężarów związanych z utrzymaniem i wychowaniem wspólnych dzieci spoczywa na matce. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że matka małoletnich, pomimo korzystania z pomocy społecznej, nie jest w stanie sprostać swoim obowiązkom związanym z utrzymaniem dzieci i zapewnić im samodzielnie środków utrzymania. M. G. nie ma żadnego zawodu, a ze względu na sprawowaną pieczę nad dziećmi nie jest w stanie podjąć pracy w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadto z informacji powiatowych urzędów pracy wynika, że w R. nie ma dla niej ofert pracy. W tej sytuacji zgodnie z art. 128, 129 i 132 kro obowiązek alimentacyjny obciąża również subsydiarnie dalszych krewnych, a w szczególności dziadków (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1966 r., sygn. III Cr 89/66 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1974r., sygn. III CRN 66/74, Lex nr 7468). Sąd Rejonowy wskazał jednak, że należy pamiętać, iż zobowiązani są w tej samej kolejności dziadkowie obu linii, tj. linii ojczystej i macierzystej, przy czym, ponieważ zobowiązanie ich nie jest solidarne, każdy z nich w myśl art. 129 § 2 kro jest zobowiązany do świadczeń alimentacyjnych tylko w części odpowiadającej jego możliwościom zarobkowym i majątkowym.

Sąd Rejonowy wskazał, że stosownie do treści art. 135 § 1 kro zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Tym samym osoba zobowiązana może zwolnić się z obowiązku alimentacyjnego jedynie wtedy, gdy wykaże, że nie ma możliwości łożyć alimentów. Przy ocenie zakresu obowiązku alimentacyjnego należy brać pod uwagę także usprawiedliwione potrzeby własne zobowiązanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1975 r., III CRN 330/75, LEX nr 7777).

Odnosząc te rozważania do okoliczności niniejszej sprawy Sąd Rejonowy wskazał, że oceniając potrzeby małoletnich powodów, ich wiek i stopień rozwoju oraz stan zdrowia, uznać należy, że kwoty, których domaga się ich matka, uwzględniając także jej sytuację, nie są wygórowane. Miesięczny koszt utrzymania każdego z dzieci, biorąc pod uwagę wyżywienie, odzież, obuwie, środki czystości, koszty utrzymania mieszkania w części przypadającej na rzecz małoletnich, podręczniki i przybory szkolne w przypadku N. oraz lekarstwa w razie choroby może zamykać się w kwocie 700 zł.

Rozważając sytuację materialną, zarobkową i życiową stron, Sąd Rejonowy doszedł jednak do przekonania, że w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki uzasadniające obciążenie obowiązkiem alimentacyjnym pozwanego. mimo tego, że matka powodów niewątpliwie nie jest w stanie zaspokoić podstawowych potrzeb małoletnich, korzystając ze świadczeń z pomocy społecznej. W ocenie Sądu Rejonowego przemawia za tym sytuacja pozwanego. Utrzymuje się on wraz z żoną obecnie jedynie z wynagrodzenia pozwanego, a okresowo z zasiłku. Pozwanemu, po uiszczeniu opłat związanych z utrzymaniem mieszkania w łącznej kwocie 860 euro miesięcznie, zakupie wyżywienia, odzieży i lekarstw w kwocie 650 -750 euro oraz uiszczeniu rat kredytów w wysokości 290,88 euro pozostaje ok. 100 - 500 euro (w czasie trwania umowy o pracę) na pozostałe wydatki, jak ubezpieczenia i koszty utrzymania samochodów. W okresie, kiedy pozwany pobiera zasiłek, aby utrzymać się korzysta z debetu w wysokości 1000 euro. W tej sytuacji pozwany w ocenie Sądu Rejonowego pozwany nie jest w stanie łożyć na utrzymanie małoletnich powodów bez uszczerbku dla swojego utrzymania.

Z tych powodów Sąd Rejonowy oddalił powództwo, opierając swe rozstrzygnięcie na art. 128 kro, 129 kro, art. 132 kro, art. 133 § 1 i art. 135 kro.

Apelację od tego wyroku wnieśli powodowie. Zarzucili mu naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to art.233§1kpc poprzez oparcie ustaleń faktycznych w zakresie kosztów utrzymania pozwanego w przeważającej mierze na jego zeznaniach, podczas gdy podstawą ustaleń w tym zakresie winny być przede wszystkim dokumenty potwierdzające dane wydatki, a nie zeznania stron mające wyłącznie charakter subsydiarny. Zarzucili naruszenie przepisów postępowania, a to art. 328§2 kpc poprzez niewskazanie w uzasadnieniu przyczyn, dla których Sąd Rejonowy dał w całości wiarę zeznaniom pozwanego oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnym przyjęciu, że pozwany nie jest w stanie łożyć na utrzymanie powodów bez uszczerbku dla swego utrzymania, podczas gdy zebrane dowody w sprawie wykazują, że jest on w stanie podolać obowiązkowi alimentacyjnemu. Zarzucili też naruszenie prawa materialnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a to art. 135§1kro poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że wszelkie wydatki pozwanego mają wpływ na jego zarobkowe i majątkowe możliwości. Stawiając te zarzuty skarżący wnieśli o zasądzenie od pozwanego alimentów w kwocie po 700 zł miesięcznie na rzecz każdego z nich, płatnych do rąk matki z góry do 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którekolwiek z rat poczynając od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skarżący wskazali, że dochodzone przez nich alimenty łącznie – przy uwzględnieniu kursu euro dają 318 Euro miesięcznie. Żądana przez powodów kwota nie jest wygórowana. W ocenie powodów pozwany jest w stanie wygospodarować ze swoich dochodów taką kwotę miesięcznie na utrzymanie powodów. Zarzucili, że na potwierdzenie swych wydatków jedynie co do wysokości czynszu pozwany przedstawił dokument (umowę najmu). Innych dokumentów uwiarygodniających wysokość swych wydatków pozwany nie przedstawił. Przy tym w ocenie powodów Sąd Rejonowy oparł swe rozstrzygnięcie de facto na oświadczeniu pozwanego, że nie stać go na opłacanie alimentów, skoro w żaden sposób nie wskazał, dlaczego uznał w całości zeznania pozwanego za wiarygodne.

Podnieśli ponadto, że pozwany posiada spore dochody, które z pewnością starczą na choćby minimalną pomoc wnukom. Zarzucili, że ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny nie powinien prowadzić do całkowitego oddalenia powództwa. Pozwanego stać bowiem na posiadanie markowego pojazdu o wysokim standardzie, wspomaganie pełnoletniego syna oraz telewizję kablową. Zatem tym bardziej powinien łożyć na utrzymanie małoletnich wnuków, którzy znajdują się w niedostatku. Biorąc pod uwagę niedostatek powodów Sąd winien był rozważyć, czy dany wydatek

pozwanego nie mógłby być bez uszczerbku dla jego utrzymania przeznaczony choć w niewielkim stopniu na rzecz powodów.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w części okazała się zasadna.

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne zostały uzupełnione w postępowaniu odwoławczym, poprzez przeprowadzenie dowodu z nowej umowy o pracę pozwanego oraz z zaświadczenia z dnia 30 marca 2016r. o jego stanie zdrowia.

Wynika z tych dokumentów, że pozwany może pracować przy montażu rusztowań wyłącznie z ortezą stabilizującą, a poprawa jego stanu zdrowia jest możliwa przez stabilizację operacyjną. Z przedłożone umowy wynika, że została ona zawarta na okres od 16 lutego 2016r. na czas nieokreślony za wynagrodzeniem w wysokości 17 euro za godzinę brutto, przy czasie pracy tygodniowo wynoszącym 32 godziny. Pozwany został zatrudniony jako brygadzysta - certyfikowany monter rusztowań. Umowa wspomina też o możliwości uzyskania przez pozwanego premii uznaniowej. Zatem aktualny dochód powoda wynosi co najmniej 2500 euro brutto. Pozwany nie wykazał, jaka będzie wysokość tego wynagrodzenia netto. Należy przyjąć, że będzie to ok. 2000 Euro jak dotychczas, skoro pozwany pracuje na dotychczasowym stanowisku. Wynikające z zaświadczenia schorzenie powoda powoduje konieczność jego pracy w ortezie, nie wykazano natomiast, aby prowadziło do obniżenia dochodu pozwanego. Nadmienić przy tym należy, że złożona umowa nie została zawarta na czas określony, zatem wynikający z niej dochód pozwanego należy uznać za stały. Nic innego nie wynika bowiem ze złożonego dokumentu.

Odnosząc się do zarzutu oparcia ustaleń Sądu Rejonowego co do usprawiedliwionych wydatków pozwanego jedynie na jego zeznaniach, wskazać należy na częściową trafność wskazanych argumentów. Jakkolwiek dowód z zeznań stron ma charakter subsydiarny, to jednak stanowi dowód w sprawie. Jednak zasadnie podnoszą powodowie, że wiarygodność tego dowodu winna być oceniana w kontekście całości materiału sprawy.

Stąd konieczne jest dokonanie porównania treści tych zeznań z innymi dowodami w sprawie oraz treścią oświadczeń stron. Nie mogło umknąć Sądowi Okręgowemu, że powodowie do akt dołączyli wydruki zdjęć i wpisów na profilu społecznościowym pozwanego, z których wynika, że pozwany korzysta z wypoczynku w A., A.. W styczniu 2015r. odbył podróż samolotem w klasie biznesowej. Wskazane zdjęcia i wpisy nie pozwalają na uznanie, że dotyczą one okresu sprzed 2014r., a co za tym idzie wskazują na to że pozwanemu po zaspokojeniu usprawiedliwionych bieżących potrzeb pozostają wolne środki na pokrywanie wydatków, które można określić jako zbytkowne.

Weryfikacja ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy wskazała, że w zakresie kosztów wyżywienia pozwanego, ustalenia Sądu Rejonowego oparte na zeznaniach pozwanego pozostają w sprzeczności z przedstawionym przez pozwanego w piśmie z 19.10.2015r. (k.46) oświadczeniem, że ponoszone przez niego koszty wyżywienia wynoszą 250 Euro. W treści swych zeznań pozwany wskazał, że jego wydatki na ten cel wynoszą 500-600 Euro. W żaden sposób nie wyjaśnił, skąd tak znaczna różnica. W tym zakresie w ocenie Sądu Okręgowego zeznania pozwanego nie zasługują na wiarę. Niewątpliwie sporządzając odpowiedź na pozew strona pozwana szczegółowo wskazała wysokość swych wydatków, zatem nie mogła pomylić ich wysokości aż o połowę w zakresie kosztów wyżywienia. Tym samym należało przyjąć wysokość tych wydatków na wyżywienie wynikającą z niezaprzeczonego oświadczenia pozwanego. Z tym uzupełnieniem i modyfikacją Sąd Okręgowy przyjął ustalenia Sądu Rejonowego za własne.

Podzielić należy stanowisko skarżących co do tego, że wskazane dochody pozwanego pozwalają mu alimentować powodów.

Odnosząc ustalenia faktyczne w sprawie do zgłoszonego przez powodów roszczenia, na wstępie zaznaczyć należy, że z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika, że jedyną osobą zobowiązaną w bliższej kolejności do

alimentowania powodów jest ich matka. Jej możliwości zarobkowe oraz możliwość uzyskania od niej przez powodów środków utrzymania należy ocenić przy uwzględnieniu tego, że co najmniej częściowo wykonuje ona swe obowiązki alimentacyjne wobec powodów poprzez sprawowanie osobistej pieczy nad nimi (powódka ma obecnie 2 latka, a powód 6 lat). Ponadto z ustalonego stanu faktycznego wynika, że jej możliwości zarobkowe są niewielkie, zatem poprzez własne dochody nie może zapewnić dzieciom całości środków koniecznych do zaspokojenia ich usprawiedliwionych potrzeb. Niewątpliwie zatem powodowie znajdują się w niedostatku, co uzasadnia zaistnienie obowiązku alimentacyjnego dziadków powodów.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że pozostali dziadkowie powodów znajdują się w trudnej sytuacji materialnej. Babka macierzysta powódki pozostaje na utrzymaniu swego męża, ma kłopoty zdrowotne, zajmuje się ponadto wychowaniem starszej siostry powodów. Z zeznań matki powodów wynika, że sytuacja materialna dziadków ojczystych także jest trudna. Treść wskazanych zeznań przedstawicielki ustawowej powodów nie została przez pozwanego zakwestionowana, nie złożył on ponadto żadnych wniosków dowodowych mających na celu zanegowanie wymienionych okoliczności wskazanych przez matkę powodów.

W tych okolicznościach, żądanie pozwu uznać należy za skuteczne co do zasady. Zresztą wniosek taki wyciągnąć można z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy. Sąd Rejonowy doszedł natomiast do przekonania, że zakres wydatków pozwanego oraz wysokość jego dochodów uniemożliwia mu płacenie alimentów na rzecz powodów. W ocenie Sądu Okręgowego, skarżący ten wniosek skutecznie zakwestionowali.

Analiza wydatków pozwanego wskazuje, że niektóre z nich trudno uznać za będące zaspokojeniem usprawiedliwionych potrzeb pozwanego. Słusznie powodowie zwrócili uwagę na kwotę ok. 110 Euro, płaconą jako rata pożyczki wziętej na potrzeby pełnoletniego syna pozwanego. Pozwany nie wykazał, by syn ten znajdował się w niedostatku. Ponadto zbytkowym, a nie usprawiedliwionym wydatkiem wydaje się telewizja (...) + opłacana przez pozwanego obok abonamentu RTV.

Zresztą całość ustalonych kosztów utrzymania pozwanego wynosi ok. 1750 Euro, zatem niewątpliwie nie jest tak, że musiałby on ograniczyć zaspokojenie swych usprawiedliwionych potrzeb, aby realizować swój obowiązek alimentacyjny wobec powodów wynikający z art. 128 i 129 krio oraz art. 132 krio oraz w zw. 133§2 krio.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie ma jednak podstaw do obciążania pozwanego pełnymi kosztami utrzymania powodów, matka powodów w części może bowiem uczestniczyć w ich utrzymaniu poprzez uzyskiwanie własnego dochodu. Zważywszy jednak, że z uwagi na wiek dzieci nie może ona pracować w pełnym wymiarze czasu pracy, jej możliwości należy ocenić maksymalnie na ok. 1000 zł miesięcznie netto (przy pracy na $\frac{3}{4}$ etatu). Taki wniosek wynika też z brzmienia art. 132 krio.

Odnosząc zatem dokonane ustalenia do możliwości zarobkowych pozwanego oraz jego usprawiedliwionych potrzeb, a także usprawiedliwionych potrzeb powodów Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że pozwany może alimentować powodów kwotą po 300 zł miesięcznie. W przeliczeniu na walutę kraju, w którym żyje pozwany da to równowartość kwoty ok. 150 Euro, która w ocenie Sądu Okręgowego pozostaje w granicach jego możliwości zarobkowych.

Z tych powodów w oparciu o art. 386§1kpc zaskarżony wyrok w części zmieniono.

Dalej idące żądanie pozwu i apelacji z przyczyn opisanych w treści uzasadnienia oddalono na podstawie art. 385 kpc. Odnośnie odsetek od poszczególnych rat alimentacyjnych, powodowie żądania w tym zakresie nie zgłosili w pozwie. Zatem zgłoszenie tego żądania w apelacji uznane musi być za niedopuszczalne na etapie postępowania odwoławczego rozszerzenie żądania (art. 383 kpc)

Konsekwencją częściowego uwzględnienia żądania było oparcie rozstrzygnięcia o kosztach procesu na art. 100 kpc. Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że wniosek o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu zawarty został w pozwie i uznał go za skuteczny w oparciu o art. 109§1kpc. Na zasądzone od pozwanego koszty procesu składała się część wynagrodzenia pełnomocnika powodów, obliczonego na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 7 ust. 4 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 poz. 461 ze zm.) obliczona stosownie do wygranej powodów.

O kosztach sądowych od uiszczenia których powodowie byli zwolnieni (opłaty od pozwu) orzeczono po myśli art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych(t. jedn Dz. U. z 2014 poz. 1025 ze zm.).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 100 kpc w zw. z art.391 §1 kpc w zw. z §4 pkt 4 w zw.z § 2 pkt 4 w zw.z § 10 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), zważywszy że apelacja wniesiona została już w czasie obowiązywania wskazanego rozporządzenia. Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że powodowie wygrali postępowaniu odwoławczym w 42%. Dlatego należało zastosować art.100kc w części w jakiej dotyczy on stosunkowego rozdziału kosztów.

SSR(del.) Łukasz Malinowski SSO Gabriela Sobczyk SSO Anna Hajda